

Andrea

ANDREA

Leo Stearny

2017

Beefcake Publishing

*“Ik heb een stad van baksteen aangetroffen, en er een van
marmer achtergelaten.”*

Imperator Caesar Augustus (63 v. Chr. – 14 n. Chr.)
eerste princeps van Rome (27 v. Chr. – 14 n. Chr.)

Voor Yana, wier nachtkastje voorbestemd was
om dit verhaal te dragen.

DANKWOORD

Ten eerste wil ik alle lezers van Wattpad bedanken voor hun steun, hun lieve berichtjes en hun vele stemmen.

Speciale dank gaat ook uit naar Yana, voor wie dit verhaal in het bijzonder is geschreven en zonder wie dit verhaal ook nooit een einde had gekregen.

Daarnaast wil ik ook mijn familie en vrienden bedanken voor hun onvoorwaardelijke trouw en hun bemoedigende woorden.

PROLOOG

Door het hoge raam van de hotelkamer viel het zachte avondlicht van de neerzakkende zon naar binnen. Het bood een prachtig uitzicht over de eeuwenoude stad. In de verte was de koepel van de Sint-Pietersbasiliek zichtbaar, die licht jade kleurde onder de zonnestralen.

De twee mensen die zich in de hotelkamer bevonden hadden geen aandacht voor het magnifieke schouwspel dat de stad hen bood.

De jonge vrouw was enkel gekleed in een badhanddoek, die ze haastig rond haar naakte lichaam had gewikkeld. Haar haren waren vochtig van de hete douche en drupten op haar schouder. Haar ogen waren opengesperd en keken de man voor haar verschrikt aan. Ze had hem niet zo snel terug verwacht.

De man voor haar was groter en droeg aanzienlijk meer kleren. Een spijkerbroek en een geruit hemd lieten een groot en gespierd lichaam zien. Zijn donkere ogen hadden een vastberaden blik, alsof hij net een besluit had gevormd. Hij zag er verhit uit.

Haar blik was vastgelijmd op de man voor haar. Dit had ze nog nooit meegemaakt. Hij speelde onbewust zo met haar verwarde gevoelens. Ze voelde zich een volledig ander persoon wanneer ze zich in zijn buurt bevond. Alsof haar hersens opeens vervormd waren tot een soort ijle lucht.

“Wat,” wist ze uit te brengen. Ze wilde vragen wat hij hier deed, maar de woorden bleven in haar keel hangen. Druppels gleden vanaf haar hals naar haar schouder. De man volgde hun route met zijn ogen.

Eindelijk had hij zijn beslissing genomen. Na nachten wakker te liggen en uren te woelen van schuldgevoel, had hij de banden met het verleden doorgeknipt.

Hij gaf de vrouw niet de kans haar vraag uit te breiden. Zijn hand ging liefdevol door haar lange, bruine lokken, hij trok haar dichters naar zich toe. Verrassend zachte vingers streelden de huid van haar jukbeen. Haar lippen gingen zachtjes van elkaar toen ze naar adem hapte.

Het was alsof iemand een kaars in haar had aangestoken. Niet enkel een kaars, maar ook een haardvuur. De vlammen likten haar verdediging tot as en vuurden haar verlangen naar hem enkel aan.

Haar handen grepen zijn schouders stevig vast, alsof ze elk moment kon verdrinken in de stortvloed van emoties die haar overspoelde. Deze gevoelens had ze nog nooit eerder bij iemand ervaren. Ze wilde hem, steeds meer en meer tot ze het niet meer aankon.

Hun lippen raakten elkaar en daarmee werden alle eerdere beloften overboord gekiept.

HOOFDSTUK 1

STUDIEREIS

Andrea voelde hoe haar lichaam naar achteren werd gedrukt. Opgewonden duwde ze haar handen steviger in de zijleuningen. Haar buik spon verwachtingsvol tegen haar opgespannen spieren.

Ze had al vaker gevlogen, maar elke keer opnieuw hield ze van de spanning die het opstijgen met zich meebracht.

Door het raampje kon ze zien hoe het vliegveld onder haar kleiner werd. Wolken kwamen steeds dichterbij. In de verte kon ze de opkomende zon ontwaren.

Andrea glimlachte breed. Ze waren eindelijk van de grond. Op weg naar Rome.

Maanden had Andrea uitgekeken naar vandaag. Naar het hoogtepunt van haar studie Kunstgeschiedenis.

Het vliegtuig schokte even en naast haar kreunde Chloé. Chloé had haar prachtige, blauwe ogen - Andrea was nog steeds verbaasd over die helderblauwe kleur, het leken wel frisse bergmeertjes - dichtgeknepen en ze zag eruit alsof ze ieder moment kon gaan overgeven.

Glimlachend klopte Andrea op Chloés hand. “Rustig maar, Chloé. We zijn weer parallel,” probeerde ze haar vriendin gerust te stellen.

Chloé opende haar ogen en leunde over Andrea heen om uit het raampje te kijken.

“Oef. Ik haat opstijgen,” mompelde ze, nog steeds zo wit als een doek.

Andrea schudde haar hoofd. “Je bent gek, Chloé. Opstijgen is het leukste van heel de reis!”

Naast Chloé keek Laurel op van het modemagazine waarin ze had zitten te bladeren. “Opstijgen is in ieder geval leuker dan dalen,” beaamde ze.

“Inderdaad,” stemde Andrea in. Chloé hield haar hoofd in haar handen terwijl ze voorover boog. Ze leek dood te willen gaan.

“Komaan, Chloé, wees eens wat vrolijker! We gaan naar Rome! Woehoe!”

“Het is vijf uur in de ochtend, de koffie in de luchthaven was niet te drinken en ik heb een hoofd dat elk moment kan ontploffen. Ree, rustig, alsjeblieft,” mompelde Chloé. Iedereen die Andrea kende noemde haar Ree.

Ree glimlachte enkel en staarde weer uit het raampje, zoekend naar vreemde dierenvormen in de wolkenmassa. Haar goede bui kon niet verpest worden door het ochtendhumeur van Chloé. Laurel stopte het magazine terug in de rugleuning van de stoel voor haar en leunde achteruit om wat verloren slaap in te halen.

Om stipt drie uur vannacht had Ree paraat moeten staan op de luchthaven van Heathrow, net zoals alle andere studenten die mee zouden gaan op studiereis.

In tegenstelling tot haar vriendinnen, die minstens acht uur slaap per dag nodig hadden en enkel konden overleven op liters koffie, had Ree al dagenlang rondgelopen met een teveel aan adrenaline dat slapen overbodig had gemaakt.

De gedachte dat ze eindelijk weer naar Rome zou gaan - Rome, de stad van Caesar, de stad van Bernini, de stad van Michelangelo, de stad die haar hart had gestolen met kunstschatten, gezellige terrasjes, fonteinen en het altijd bruisende stadsleven - maakte dat Ree niet had kunnen slapen van pure opwinding.

Toen ze zestien was, had ze voor het eerst voet gezet in de antieke stad. Sindsdien had ze Rome niet meer uit haar hoofd gekregen en had ze gezworen dat ze ooit terug zou gaan.

Ree leunde met haar hoofd tegen het raam en bestudeerde de slapende rij naast haar.

Naast haar twee vriendinnen Chloé en Laurel zaten nog twee meisjes, Hannah en Ivy, die Antieke Geschiedenis studeerden. Gescheiden door het gangpad zaten daarnaast de vijf jongens op een rij. Daniel, die ook Kunstgeschiedenis studeerde, knipoogde naar Ree. Hij had kort, blond haar dat warrig zat en droeg een sweatshirt dat perfect paste. Ree knipoogde terug.

Daniel, Chloé, Laurel en Ree waren al sinds de eerste dag op de universiteit goede vrienden geworden. Chloé en Laurel leken griezelig veel op elkaar, allebei met donkerblond haar en blauwe ogen - hoewel Laurels ogen donkerblauw waren - en ze waren redelijk klein, niet langer dan een meter zesenzestig. Daniel was ook blond, maar had grijze ogen.

Ree daarentegen was lang, met haar een meter zevenenzeventig. In plaats van steil blond haar had zij golvende, mahoniebruine lokken die tot halverwege haar middel kwamen. Haar ogen waren groenbruin en ze had een paar sproetjes in haar gezicht.

Ook innerlijk was Ree anders dan haar vrienden. Ree was spontaan en liep altijd meteen op iemand af tijdens het uitgaan, in voor een praatje. De anderen waren eerder gereserveerd en rustiger. Ree dronk enkel thee en water - hoewel ze met plezier een uitzondering maakte voor echte Italiaanse cappuccino - de anderen dronken enkel koffie en cola zero. Ree was een vegetariër, de anderen konden niet zonder hun dagelijks stukje sappig vlees.

Toch had Ree zich nooit een buitenstaander gevoeld. Goed, ze was anders dan de anderen, maar volgens haar moeder was ze

dat altijd al geweest. Dat maakte niet dat ze geen vrienden kon zijn met mensen die heel anders dachten dan zij.

Die zienswijze zorgde al meer dan drie jaar lang voor de beste pret. Elke zomer huurden de vier vrienden samen een appartement in Brighton - waar Rees ouderlijk huis stond - en maakten ze 's avonds het nachtleven onveilig, om overdag bij te komen van hun kater op het keienstrand.

Samen met haar beste vrienden naar Rome gaan was gewoon het hoogtepunt van Rees studie Kunstgeschiedenis.

Naast Daniel zaten nog vier jongens, waarvan Ree er twee herkende: Theo en Finn, twee goede vrienden die Antieke Geschiedenis studeerden, maar die enkele vakken met Ree samen hadden. Met hun drieën hadden ze het keuzevak 'Kunst en Architectuur in de Antieke Oudheid' opgenomen en Theo volgde net als Ree de extra optie 'Literatuur en Cultuur in Europa'.

Met Finn had Ree al eens een paar woorden gewisseld en hij was een soort van vriend geworden. Finn werkte als dj in een club waar Ree regelmatig opdook. Met zijn groot postuur en door-dringende, blauwe ogen wist hij de aandacht te trekken van de meeste studentes, maar Ree vond hem gewoon aardig. Tijdens de pauzes van de colleges praatten ze vaak over muziek of over de lessen of nog iets totaal anders. En, het allerbelangrijkste, ze vonden dezelfde series leuk.

Ree maakte haar gordel los en wurmde zich langs de slapende rij naar de jongens toe. Ze liet zich op Daniels schoot vallen, die een grote zucht slaakte onder haar gewicht, maar Ree toen stevig vastnam.

"Waar fitness al niet goed voor kan zijn," grijnsde Ree.

"Al genoeg van de schone slaapsters?" vroeg Daniel. Finn tokkelde naast hem op zijn iPod - hij had een grote hoofdtelefoon op zijn oren, maar glimlachte naar Ree. Ze glimlachte terug en richtte toen haar aandacht op Daniel.

“Ze hebben geen koffie gehad,” verklaarde Ree. Daniel knikte begrijpend.

“Ik durf te wedden dat jij vanavond helemaal niet hebt geslapen,” zei hij, terwijl hij zijn arm strakker rond haar middel trok, zodat Ree niet van zijn schoot zou donderen.

“Nope,” zei Ree vrolijk, waarbij ze de ‘p’ extra liet ploffen. “Ik heb films gekeken en toen was het al bijna tijd om te vertrekken naar de luchthaven en haastig mijn koffer te maken.” Ze had nog een keer *Rebel Without a Cause* gekeken, en daarna *Roman Holiday*, om alvast in de juiste sfeer te komen. Ree had iets met oude films.

“Ongelofelijk,” schudde Daniel zijn hoofd. “Dan is het onnatuurlijk dat jij nu nog zoveel energie hebt.”

“Jij slaapt in mijn plaats.” Ree porde hem plagerig in zijn zij - Daniels zwakke plek - en hij kromp in elkaar.

“Ach, vrouw, hou die handen van je bij.”

Finn deed zijn hoofdtelefoon af. “Als jullie willen flikflooiën, alsjeblieft, er is een ruim toilet aan boord. Maar niet voor mijn ogen als ik amper drie uur slaap heb gehad.”

“Wij flikflooiën niet,” wierp Daniel tegen, wat hem een nieuwe por opleverde van Ree.

“Andrea, ik gooi je het gangpad op,” dreigde hij. Ree reageerde met een lieve glimlach.

“Ree, de finale al gezien van de nieuwste horrorserie?” vroeg Finn, in de hoop haar af te leiden en zo Daniel te redden van de kieteldood. Ree was het enige meisje dat hij kende dat zoveel series tegelijkertijd kon volgen. Elke keer als hij haar zag voor of na een college, was ze wel honderduit met iemand aan het praten over een nieuwe aflevering van een serie die ze had gezien en ze was altijd op de hoogte van de laatste ontwikkelingen.

“Ja, ja, zeker.” Ree was meteen afgeleid. “Wat vond je ervan?”

“Ik had nooit gedacht dat hij degene zou zijn die haar had vermoord,” antwoordde Finn. “Echt niet. Jij zeker wel?” vroeg hij schaapachtig.

Ree knikte. “Het was wel al een beetje duidelijk. Ik geloof dat er in de pilot al een grote verwijzing zat, dus ook een mysterieus sfeertje rond dat ene personage. Maar goed, de opdrachtgever blijft dezelfde en ik wist het pas zeker zodra zijn vriendin hem beschuldigde en hij juist dat antwoord gaf. En dan de camera die nog eens extra inzoomde? Duidelijker had het niet kunnen zijn.”

Finn grijnsde. “Ze leren je duidelijk nog iets bij tijdens het college Filmgeschiedenis.”

Ree lachte en maakte een buiging in zijn richting. “Dat neem ik aan als een compliment.”

“Wacht. Filmgeschiedenis? Ree, hoeveel vakken volg jij wel niet?” vroeg Daniel verbaasd.

“Euh, genoeg om mijn week mee te vullen?”

“En dan volg je nog eens vijf series tegelijkertijd en je probeert elke week minstens zeven films te zien? Waar haal jij in godsnaam de tijd vandaan? Slaap je wel, vampiertje?” Daniel probeerde door haar haren te woelen, maar Ree ontweek hem haastig.

“Het is niet omdat jij tien uur slaap nodig hebt per dag, dat het voor iedereen zo geldt,” snibde Ree, voordat ze met haar hand door haar haren ging en het onderwerp snel op iets anders bracht dan haar slaaptkort.

“Maar, Rome.” Ree rechtte haar rug en wiebelde met haar benen tegen Daniels knieën.

“Welk monument moeten jullie zeker gezien hebben?” eiste ze.

“Het Colosseum,” antwoordde Finn.

“Het Pantheon,” voegde Daniel toe.

“De Fontana dei Quattro Fiumi,” deed Theo een duit in het zakje.

“Wauw, allemaal grote toeristenvallen. Waarom juist dat monument?” vroeg Ree nieuwsgierig, terwijl ze voorover boog.

“Het Colosseum is het toppunt van de beschaving,” begon Finn, maar Ree haakte al snel in.

“In het Colosseum werden vrouwen verkracht, dieren gemarteld en mannen vochten er tot de dood. Niet meteen mijn idee van het ‘toppunt van beschaving’.”

Finn grijnsde. “Vraag aan wie dan ook welk monument het belangrijkste is in Rome, dan zegt bijna negenennegentig procent het Colosseum.”

Ree rolde met haar ogen. “Omdat die mensen de waarheid niet kennen en te veel naar *Gladiator* hebben gekeken.”

“Zegt de persoon die tijdens het bekijken van *Pompeii* bijna een olympisch zwembad bij elkaar heeft gekwijd toen Kit Harington halfnaakt de arena inkwam,” sneerde Finn terug.

De wangen van Ree werden hoogrood en ze kneep haar ogen samen. Finn en de andere jongens begonnen te lachen.

“Nou goed, jij hebt het Colosseum. Daniel, jij koos voor het Pantheon?”

“Natuurlijk. Een Romeinse tempel die dienst mocht doen als een christelijke kerk, inclusief oculus? Volgens mij kan het niet op in tegenstelling, symboliek en ironie.”

Ree lachte. “Dan de enige die niet voor een al te voor de hand liggende keuze ging, Theo.” Ze maakte een theatraal handgebaar naar de jongeman.

Theo had kort, lichtbruin haar en donkerbruine ogen. Hij zat altijd naast haar tijdens het college Literatuur en Cultuur in Europa. Tijdens de les was hij steeds geconcentreerd aan het opletten en bezig met notities te maken, dus Ree had hem nooit willen storen met haar grote mond. Soms hielp hij haar tijdens het college door haar stilzwijgend aan te wijzen op welke pagina

ze zaten. Ree was nogal snel afgeleid door de mensen die rondom haar zaten of door de foto's die de professor liet zien en besprak.

Van Finn wist ze dat Theo een vriendin had en via Facebook wist ze dat zijn vriendin een knappe blondine was. Op zijn profielfoto zagen ze er gelukkig uit samen. Finn had haar ook verteld dat zijn vriendin - Lise, herinnerde Ree zich - momenteel in Denemarken zat via een Erasmus-project. Ze geloofde dat Finn had gezegd dat ze iets in de economie studeerde - Internationale Marketing? - maar dat wist ze niet meer zeker.

“De Fontana dei Quattro Fiumi,” zei Ree verrukt. Haar Italiaans was onberispelijk dankzij haar oma die geboren was in Florence. “Waarom dit werk van Bernini en geen authentiek gebouw uit de tijd van het grote Romeinse Rijk?” vroeg ze nieuwsgierig, aangezien Theo in de eerste plaats Antieke Geschiedenis studeerde. Ree was er altijd van uitgegaan dat mensen die die richting kozen, elke avond natte dromen hadden over orgieën met Caesar, Nero en Caligula.

Theo haalde zijn schouders op. “Barok is mooi. En het feit dat dit wordt beschouwd als Bernini's meesterwerk, na het Piazza San Pietro dan, terwijl Bernini het zelf een van zijn mindere werken vond.”

“Echt?” Ree viel even stil. Dat was nieuwe informatie voor haar. Haar ogen werden groot en ze keek Theo nieuwsgierig aan. Opeens zag ze hem in een heel ander daglicht.

“Ja. Iedere keer als hij met zijn koets over het plein reed, sloot hij de gordijntjes en zuchtte hij: *Wat schaam ik mij toch, dat ik dit zo armzalig heb gemaakt.*”

“Nee!” Ree sloeg een hand voor haar mond. Ook de anderen keken Theo verbaasd aan.

“Ja, echt,” knikte Theo, toen hij zag dat ze hem maar moeilijk konden geloven. “Het staat in verschillende bronnen.”

“Maar, maar,” begon Ree, die niet kon bevatten dat een van haar meest bewonderde kunstenaars zijn eigen werk ‘armzalig’

had genoemd. “De Fontana is prachtig. De obelisk en de vier rivieren en hun symboliek...” Haar stem stierf langzaam weg.

“Ja, en toch vond Bernini het niet goed genoeg. Hij was een wanhopige perfectionist.”

Daniel haalde zijn schouders op. “Dat is dan pech voor Bernini, want het is toch maar een mooi fonteintje geworden.”

Ree kromp ineen bij het feit dat Daniel de Fontana een ‘fonteintje’ noemde. Ze nam zichzelf heilig voor om Daniel, zodra ze haar kans rook, er zonder pardon in te duwen. In dat fonteintje.

Finn grijnsde instemmend. “Inderdaad. Ree, komaan, het is niet alsof het plein opeens minder mooi is geworden gewoon omdat de maker ervan vervelende perfectionistische trekjes bezat.”

Ree schudde haar hoofd. “Dat wist ik niet,” zei ze tegen Theo, nog altijd lichtjes onder de indruk.

Theo glimlachte enkel zijn witte tanden bloot. “Daarom doe je een studiereis, om iets bij te leren.”